

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXII. Gratiæ, quas est consecuta à magno Ecclesiæ Doctore, S.
Bonaventura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

dijs tibi exhibitis. Postquam ipsi hæc verba dixerunt, ego sum passa ecstasim, & perdididi eos ex oculis: atque deinde ad me reversa, non cessabam agere Deo gratias, pro operibus ipsius & misericordijs. Sit in æternum benedictus. Amen.

In revelatione hic relata, de modo, quo famula Dei Domina Marina de Escobar vidit corpus Seraphici Patris Sancti Francisci, est animadvertendū,

CAPUT XXXII.

Gratiæ, quas est consecuta à magno Ecclesiæ

Doctore, Sancto Bonaventura.

Everunt quoque singulares gratie, quas imitando suum gloriosum Patriarcham S. Franciscum, beatus ejusdem filius, magnus Doctor Sanctus Bonaventura, fortunata huic Virgini præstitit. Ex quibus hoc loco quasdam colligemus, juxta ordinem annorum, quibus evenerunt. Inter alia igitur, quæ refert mense Julio, anno sexcentesimo vigesimo quinto, ita ait.

Die S. Bonaventuræ, dum in meis convectis exercitijs cum Deo versarer, vilitavit me Sanctus Doctor, quem comitabantur Sancti ex sacro ipsius Ordine. Hi erant nudipedes, qui in sua Religione despiciabilia obiverunt officia, atque humillimi: omnes gerebant suum sacrum amictum lineum, & Sanctus Doctor ipsos sequebatur indutus habitu Sacerdotali, ferens in manu calicem coopertum. Dum ingrederetur meum cubiculum, prodijt illi obviam Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qui apud me erat, cum alijs duobus Sanctis sui Ordinis. Sanctus Pater Ludovicus accessit ad latus Sancti Bonaventuræ, & uterque veniebat ad meum pauperem lectum, in quo tot annis ægrotâ Jecumbo. In spatio intermedio se ingerebat quoddam obstaculum inter pedes Sancti, & non sinebat ipsum mihi appropinquare. Tunc Sanctus Pater Ludovicus, quasi dissimulanter, & cum magna gravitate, removit pede illud impedimentum: erat autem diabolus, qui

Vita Mar. de Escob, Pars II.

eam esse conformem alijs duabus, quæ habentur in primo tomo. Atque judicio Reverendissimi Patris Generalis Fratris Francisci Mariæ Rini de Policio, ac aliorum gravissimorum virorum ejusdem Ordinis, est conformissima veritati: Si id ipsum attestatur scripto, quod in nostris est manibus.

ibi repebat in specie bufonis, unde subito descendit in infernum, ac disparuit. Sanctus Doctor accessit, & collocavit calicem in mystico altari, quod mei Domini Angeli præparaverant, exemptamque inde hostiam mihi portexit. Ista communio fuit, meo judicio, tantum spiritualis. Dedit mihi suam benedictionem, & valedicens abiit, sicut venerat. Deus sit benedictus. Amen.

In alia charta, quæ ex numero appposito, spectare videtur ad annum sexcentesimo vigesimo sexto, describit gratiam, quam ab hoc Doctore Seraphico obtinuit, his verbis.

Agebam cum Deo, in summo meorum convetorum affectuum fervore, & occupavit me devotio, ut recitarem vocaliter quandam orationem, pro communibus populi Christiani necessitatibus, atque Canticum *Magnificat*, ad Beatissimam Virginem, ut pro me intercederet. Dum ergo inciperem orare, vidi quasi eminus ad me venientem gloriosum Sanctum Bonaventuram. Ego (quod communiter in hujusmodi occasionibus facio, dum permittor) me sum conata abstrahere ab ea visione, & continuavi meas preces, quam devotissime poteram, petendo simul à Divina Majestate lumen, pro assequendis in rebus omnibus ipsius veritatibus, ac divini voluntate, si illi placeret, ut eâ vice animum applicarem illi mysterio, quod mihi ostendebatur. Interea ad me venit Sanctus, ubi eram, & salutavit me benevolentissime, dicen-

R 2

dicen-

dicendo: Dominus sit tecum, Anima, noli timere. Ego sum Bonaventura (*Felicitas*) & revera sum magnâ præditus felicitate, eò quòd semper fruor Deo, & assumpserim hunc sacrum habitum S. Francisci. Veni ad te nomine Dei, rogaturus, ut speciali affectu feraris erga meam sanctam Religionem, serioque illam Deo commendes. Ago tibi magnas gratias, quòd bene fueris addicta nostris humilibus Fratribus, animando ipsos ad virtutem, ac devotionem. Durante isto colloquio cum Sancto, intravit meus Confessarius, excepturus meam confessionem, & dicturus mihi Missam. Tunc Sanctus mihi: Anima, inquit, confer cum tuo Confessario tua, quamdiu aliàs confvevisti, libenter enim te expectabo. Accessit meus Confessarius, sum confessa, atque diu cum eo sum locuta de occurrentibus materijs spiritualibus, nihil ipsi tum dicendo de Sancto, qui aderat. Post hoc meus Confessarius abiit ad Oratorium, ut celebraret Missam.

Deinde me Sanctus Bonaventura rursum est allocutus, dicendo: Anima, & creatura Dei, dic mihi, quænam sit causa tuorum timorum? quis te condemnat? quare est tibi ipsi contraria? Habes cor sanum & purum, ac desideras, ut omnia peragas secundum Divinas veritates, absque ullius alterius rei mixtura: quapropter quid times, quandoquidem tibi Deus tam magnas contulit gratias? Hoc dicebat Sanctus, & ego illum audiebam cum magna attentione, quando derepente prodivit aliunde quidam diabolus more suo gesticulando, technasque struendo, volens mihi ita celeriter persuadere (licet ego illum subito agnoverim) quòd ipse esset, & non alius, quem esse existimarem Sanctum Bonaventuram. Sed continuò adfuit Angelus Dei, quo illum terrefaciente, & velut simulante, quòd ipsum esset insculturus, velocissimè aufugit diabolus vociferando, ac disparuit. Ego tum conversa ad Angelum, amanter quodammodo conquerens, ei dixi: Domine Angele, citius te oportuisset fecisse, quod nunc facis. Bene est, respondit Angelus, satis tempestivè feci,

quod erat faciendum. Post hoc mihi dixit S. Doctor: Certè non miror, quòd diabolus te velit turbare, & reddere inquietam, sicut ut vidisti: quia tui timores sunt adeò exorbitantes, ut illi præbeatur aliqua occasio. Ista gloriosi Sancti verba audivi aliquantum erubescendo, & respondi: Benedicte Sancte, Deus bene novit, non esse intentionem meam, aut desiderium, ut excedam in timore, sed me ideo metuere, quòd dum dego in vita mortali, sim in eo statum, ut possim decipi, ac decipere me ipsam, prout propter peccata nostra videmus accidere quibusdam alijs. Non decipietur, dixit Sanctus, qui verè noluerit decipi, & ex toto corde optat securè procedere. Ego sum Doctor Ecclesiæ, & modò non possum errare, crede mihi, quod tibi dico. Bene dicis, gloriose Sancte, reposui: rerum quid ego scio, an noverim bene, & sicut oportet, exponere mea spiritualia, quæ intra me peraguntur, meis Confessorijs; an verò quidpiam admisceatur occulti desiderij, rerum extraordinariorum, & gratiarum Divinarum, vel aliorum, quæ hujus sunt generis? Observa Anima, respondit Sanctus: Scias velim, te in statu quem à Deo provecta es, & propter ingratum tuorum affectuum, ac desideriorum profunditatem, etiam si aliquid tale faceres, uti dicis, atque talia desiderares, nullatenus tamen culpabilem futuram: siquidem tua voluntas in hujusmodi rebus est conformis Divinæ. Sicut, si aliquis Rex haberet servum sibi valde familiarem, cum quo ageret, tanquam cum intimo amico, non foret vitium, aut factum reprehensibile, si hujusmodi servus christianè ac virtuosè optaret, ut sibi Rex suus Dominus præstaret aliquam gratiam, ad majus domus sue, & facultatum incrementum: ita etiam, quemadmodum tibi jam dixi, illi animæ, quam Deus per suam misericordiam provehit ad eum statum, ad quem te proventus nihil simile præjudicat, aut obest. Atque defectus, sese in tali anima naturaliter interdum admiscentes, cum aliunde intentione sua habet à Deo corroborata, nihil illi efficiunt, seu nocent, imò sæpenumero propter quæ Dei est misericordia, dum sese cogit

gnoscer ac humiliabit, ad insigniores incitabant virtutes.

Auscultabam, plurimum animata, & magno affluens solatio, instructione Sancti Doctoris, cumque jam videretur velle abire, dixi illi humiliter: Glorioso Sancte, non li discedere, quin mihi tuâ benedictâ manu aliquid largiaris. Et Sanctus jucundissimo, quanquam gravissimo, vultu mihi dixit: Ego, Anima, non habeo quod tibi dem: sum enim pauper, & dereliqui omnia, quando assumpsi hunc sanctum habitum. Benedicte Sancte, instabam ego, non peto à te aurum, vel argentum, aut lapides pretiosos, sed aliquid conducens ad profectum meæ animæ. Tum Sanctus Doctor svaviter, & cum cœlesti gratia: videbo, inquit, an quidpiam habeam, quod tibi donem. Et imponens manum velut intra habitum, exemit pulcherrimam ac fulgentem stellam, quæ apparebat instar auri obrizi, & instar svavis ac lucentis ignis, adeo ut, licet illam clausam teneret in manu, per digitos tamen pulcherrimos diffunderet radios; atque accedens ad me: Accipe, dixit, istud cimelium è mea manu; & applicando eandem stellam meo pectori, totam intomisit in meam animam, ut tota mihi videretur luce perfusa, & splendore. Dixit mihi præterea, me ab hoc thesauro denuò corroborandam, & illuminandam. Sic bene mihi precando, & præbendo osculandam suam sanctam manum, discessit, relinquens me magnopere animatam, plenamque solatio in meo Deo, qui ob suas misericordias sit millies benedictus. Amen.

Excellentissimam doctrinam, se dignam, summique momenti, materias spirituales concernentem, nobis in præcedenti scripto exposuit suis sanctis verbis Seraphicus Doctor. Verum longe efficacior est illa, quam suo exemplo exprimit in subsequente. Humilitas namque hujus Venerabilis Sancti, quam in se derivavit ex magno suo Patre S. Francisco, & quâ dubio procul in vita sua mortali rapuit in admirationem Angelos, non potuit deperdi, sed multo evadere pretiosior, & splendidius relucere in beatitudine. Id apparebit ex eventu, quem Virgo describit decimâ quartâ Julij an-

no millesimo sexcentesimo vigesimo sexto, ubi sic ait.

Die Sancti Bonaventuræ, cum, habitâ facultate Domini Episcopi, diceretur Missa intra meum cubiculum, vidi ab illius initio gloriosum Sanctum, & cum ipso S. Benedictum, Sanctumque Ignatium de Loyola, qui ei aderant, confidentes in quodam velut scamno habente reclinatoriū, quanquam alterius esset materiæ, quam hic scamna esse consueverint. Erat enim varijs pictum coloribus, & cœlestibus coruscans splendoribus. Ego me abstrahebam, nè viderem Sanctos, & conabar diligentissimè attendere Sacrificio Missæ, quod peragebatur. Tum mihi Sanctus Pater Ludovicus de Ponte (qui me persæpe, ut multoties dixi, dignatur invisere ac instruere) innuebat, ut facerem, quod vellet Deus, & aspicerem, atque audirem illos Sanctos. Intuita sum illos, & observavi, à glorioso Sancto Bonaventura, inter eos tres, infimum occupari locum: quia verò maximi facio prærogativas hujus Sancti Doctoris, obstupui, & interrogavi Sanctū Patrem Ludovicum, cur ille Sanctus sederet ultimo loco; cum fuerit tantus Magister, sitque Doctor Ecclesiæ. Pater Ludovicus mihi gravissimè respondit: Hæ sunt dispositiones Divinæ Sapientiæ.

Adfuit tempus consecrationis, & Sancti procubuerunt in genua, inclinantes sua capita quasi ad solum illius pavimenti, in quo erant, & in hoc situ permanserunt usque ad summionem Sacerdotis, ac meam communionem, deinde verò rursum sederunt usque ad finem Missæ. Eâ absolutâ gloriosus Sanctus Bonaventura se ad me convertit, & respondens dubio, quod habueram, mihi dixit: Quamvis fuerim, quæ me dicis, quia me talem Deus effecit absque meo merito, ex sua magna charitate, quid tamen ex me ipso habui, nisi quod vilis fuerim vermiculus? Protulit & alia hujusmodi, demonstrando profundam humilitatem suæ sanctæ animæ, atque postea subjecit: Hi duo Sancti fuerunt duæ vites, ex quibus prodiverunt, & prodeunt tam copiosi fructus, ac filij, qui plurimum Deo serviunt, & ejusdem Ecclesiæ. Unde propter

pter gratiam, quā illos Deus tantopere exaltavit, merentur tam honoratum locum. Ego fui palmes in vite mei Sancti Patris Francisci, ideòque noli mirari, ab his Sanctis prima occupati loca, & à me postremum. Mea anima cepit ex his verbis ingens exemplum & solatium, considerando amorem, quo Sancti se invicem prosequuntur, & exempla virtutum, quæ nobis præbent, etiam in statu beatitudinis. Benedictus sit DEUS, qui illos tales effecit. Amen.

Anno sexcentesimo vigesimo nono, pariter decimâ quartâ Julij, ipsi Divina Majestas specialissimam contulit gratiam, per hunc Seraphicum Doctorem, quam his verbis recenset.

Decimâ quartâ hujus, in ipsius festo, vidi gloriosum Doctorem S. Bonaventuram, qui mihi dixit: Anima lætissimum tibi ferò nuntium à Deo. Perculit me his verbis, & relicto Sancto, recurri ad Divinam Majestatem viâ ordinariâ, petendo lumen pro agnoscendis ejusdem veritatibus, quæ essent conformes ipsius spiritui. Dùmque me commendarem Deo, cogitavi unâ, quale mihi nuntium Sanctus adferret, & venit mihi in mentem, an non fortasse, ut mihi diceret, advenisse terminum, quo migratura essem ex hoc exilio, id quod magnopere desiderabam, quamvis prompta exequi Divinam voluntatem. Interea ille mihi, Deo disponente, ut attentè auscultarem nuntium, quod mihi à Sancto adferbatur, dixit, fieri mihi à Deo gratiam, ut eligerem quatuordecim personas viventes, quas vellem, & duodecim animas purgatorij: quòdque istis concessurus esset requiem, perducendo ipsas statim ad sui fruitionem; illis verò auxilia efficaciam, ut infallibiliter salventur. Audivi nuntium, quo tantò amplius fui perturbata, quantò magis erat insolitum, & alienum à mea cogitatione. Nihilominus sic consternata, licèt mihi essem præsens, scirémque quid agerem, elegi quatuordecim personas viventes, atque inter animas purgatorij eas, quæ in majori essent constitutæ necessitate, & seriùs essent evasuræ ex illis pœnis, ob defectum suffragiorum.

Postea prosequens meam cum Deo

communicationem, dicebam ipsi: Certe mi Deus, & mi Domine, quamvis per misericordiam & gratiam tuam agnoscam, ac æstimem beneficia, quæ mihi præstas, si tamen tibi placeret, gratius mihi accideret, si omnia, quæ mihi hujuscemodi exhibes, reservares pro quopiam alio, qui eâ magis mereretur; mihi verò hoc tantummodo concederes, ut te semper amarem, tibi que servirem, & sanctissimam tuam exequeretur voluntatem, in rebus magnis & parvis. Sponantur, mi Domine, omnes hæ gratiæ, atque ista mihi maneat, ut totâ animâ meâ, & meis potentijis te amem, ut tibi serviam, placeamque perpetuò. Quandoquidem, præter alias rationes, mi Deus, videtur dedecere magnitudinem tuæ Majestatis, ut eam demittas, ad tales gratias præstandas vilitati tam abjectæ creaturæ. Tum Deus respondit: Noli mirari, tanta à me fieri animabus, quæ mihi constiterunt sanguine & vitâ, quâsque magis amo, quam possis percipere, & pro quibus, si opus foret, devotò se pius mortem subirem. Quod si capax essem tristitiæ & afflictionis, vehementissimè tristerer & affligerer, videndo ingratitude tam multarum animarum, quæ pro adeò manifestis beneficijs, tam enormes reddunt offensas. Id autem Dominus dixit, talem demonstrando dolorem, ut, quasi indigeret solatio, quemadmodum ego, ipsum cœperim consolari, eique dicere: Cur verò, mi Domine, & dilecte animæ meæ, contristetis, qui es gaudium & solatium omnium creaturarum, propter tam vilem creaturam, quam est homo? Quid refert, si omnes perdamus, ingruantque potius super nos pœnæ peccatorum nostrorum, quam ut te ex affligant, quæ ab hominibus sustentantur? Tu unicum es in cœlo gaudium innumerabilis multitudinis Principum, tibi ardentissimo amore, atque promptissimâ obedientiâ servantium, & viles in terra degentes servi te afficiant molestiâ? Non, Domine, non oportet itâ fieri: verum tu gloria frua fruiere eâ, quam in temetipso habes, derelinque nos, quales sumus: sentiat flagellum & mortem servus rebellis, tu autem Rex vive, lætare, & fruiere in æternum.

thesauris tuæ infinitæ beatitudinis. Hæc ego proferebam simplicitates, ignorans quid dicerem, abrepta affectu ac dolore, quo me is cruciabat, quem Deus præ se tulit, ob hominum offensas. Siquidem enim tunc meæ animæ tam vivaciter repræsentabatur, quantum magnus ille Rex, qui aderat, mereretur, ut illi omnes intervirent,

nihil aliud consideravit. Cum verò ipse, à quo mihi inditur, sciat, quam ardens alioquin sit meum desiderium, nè ulla anima pereat, ideo mihi blando vultu respondit: Bene est, Anima, modò vale. Permansi in raptu, & quando ex eo redivi, totum illud mysterium cessaverat. Deus sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXIII.

Quid illi Deus manifestaverit de gloria Sancti Patris nostri Ignatii, & quales ab hoc Patriarcha acceperit gratias.

Tories ista Virgo fufiffimè describit in prima parte hujus historia (idemque non raro ab ipsa fieri vidimus, & deinceps videbimus in hac secunda) de prerogativis S. Patris nostri Ignatii, à se cognitis, deque beneficijs, quæ per hunc Patriarcham obtinuit à Deo, ut de solo hoc argumento non exiguum serorsim posset scribi liber. Neque est mirum, cum magnus Deus nosse voluerit, ut, quantumvis alijs Sanctissimi Patriarchæ multis hanc ipsius Sponsam cumularent gratijs, solus tamen Sanctus Ignatius specialis ejusdem esset Pater. Iste eam sui spiritus lacte educavit (quod illa ipsiusmet DEI verbis refert capite trigesimo primo) ideoque nunquam videbimus, ab alijs Patriarchis aliter appellatam fuisse, quam sororem, quando interim solus Sanctus Pater nosse ipsi etiam gratiosissimum Filii titulum attribuit. Hinc is processit affectus, quo illa Deo, & alijs Sanctis res Societatis commendabat, tanquam suas, quòdque propter illius persecutiones afflicta fuerit, ac si ipsam penitissimè concerneret. De quibus omnibus adferam in isto capite breves aliquas ipsius annotationes, cæteris reservatis, ubi convenientior pro his fuerit locus. In scripto quodam anni sexcentissimi vigesimo quarti sic ait.

Die Sancti Ignatii mihi ordinario modo cum Deo agenti, sicut plerumque soleo, ostendit Divina Majestas magnitudinem gloriæ, quæ erat præditus gloriosissimus iste Pater, fuitque visio hujusmodi. Vidi hinc in cælo columnam fortissimam & lucidissimam, quæ, dum videretur esse

efformata ex pura crystallo, & auro obryzo, tota coruscabat quibusdam divini ignis, & superni luminis radijs. In ista columna erat anima Sancti Patriarchæ magnâ perfruens gloria, quam ipsi Deus, in cujus verfabatur conspectu, communicabat. Tam pulchrum spectaculum me rapuit in admirationem, adeòque reddidit attonitam, ut non potuerim attendere Sacrificio Missæ, quod peragebatur in nostro Oratorio, tametsi vehementer conarer.

Postquam mea anima aliquam diu taliter fuisset constituta, spectando hoc mysterium, quod illi Deus ipsius exhibebat, atque modicum ex eo raptu ad se redivisset, denuò mihi Deus ostendit eundem Sanctum in alia specie, quæ talis fuit. Vidi illum mea anima sedentem in glorioso throno, indutum veste clericali, quæ utitur ejusdem Religio. Totus erat gloriosissimus & splendidissimus; habebat in suo pectore efformatum nomen JESU, circumdatum luce, & pulcherrimis radijs; assistebat illi Sanctus Franciscus Xaverius, & utrinque stabant serie geminatâ Religiosi ex ipsius Societate, quàm convenientissimè & venustissimè dispositi, tanquam in optimè coordinata supplicatione. Omnes hi Sancti sic stantes suum gerebant clericalem habitum, & super hunc instar nivis candidum amiculum lineum; Sacerdotes verò, pro suæ dignitatis insigni, stolas in collo splendidissimas. Vidi deinde eadem decentiâ & modestiâ prodeuntes binos ex ijs Sanctis, singulos è quavis serie, unâque accedentes ad suum Sanctum Pa-

triam